

Nu lăsați să vă slăbească mâinile!

Un creștin vârstnic, care ani de-a rândul a considerat că este privilegiul său să-I slujească Domnului prin răspândirea între oameni a scrierilor cu conținut evanghelic, ne împărtășește câte ceva din viața sa, spre încurajarea celor care practică o slujbă asemănătoare.

Acum aproximativ treizeci de ani, scrie el, eram angajat în Wiesbaden la căile ferate. În vremea aceea venea frecvent o doamnă în camera de serviciu și împărțea tractate creștine între noi, feroviarii. Eram un anturaj rău și îi făceam de-a dreptul grea slujba de dragoste a împărțitoareii de tractate – ea era o femeie distinsă, din înalta societate. Ironie și batjocură trebuia să suporte. Pliantele erau suficient de des rupte și călcate în picioare, dar ea venea mereu.

Eu nu eram ai bun decât colegii mei. Pe lângă aceasta, mergeam regulat la biserică și nu veneam la serviciu fără rugăciune. Și înainte de masă obișnuiam să mă rog și din când în când citeam din Biblie. Și cu toate acestea eram un fiu pierdut, un om fără Dumnezeu, fără nădejde, fără pacea inimii, un păcătos care se îndrepta spre pierzarea veșnică pe calea cea largă.

Perseverența vizitatoarei noastre n-a rămas pentru multă vreme fără o impresie asupra inimilor noastre dure. Cu timpul am învățat s-o privim pe femeie cu alți ochi. Am ajuns acolo, că am devenit recepționeri cu regularitate și de bunăvoie ai pliantelor. Și soțiile noastre le citeau cu plăcere. În cele din urmă, loiala mesageră a lui Isus avea un cerc de clienți așa de mare, încât pentru împărțirea pliantelor sale a trebuit să mai ia ca ajutor o prietenă.

În perioada aceasta am emigrat în America de Sud. Pe atunci încă nu eram proprietatea Domnului Isus. Dar sămânța semănată avea să încolțească și să aducă rod departe de vechea patrie. Câțiva ani mai târziu, multele rugăciuni ale devotatei slujitoare a lui Hristos, pe al cărei nume nu l-am aflat încă nici până în ziua de azi, și-au găsit răspunsul. Lucrarea începută în Wiesbaden s-a încheiat în Argentina. Aici am găsit pacea cu Dumnezeu prin sângele propriului Său Fiu. Am recunoscut că Dumnezeu L-a lovit pe Golgota, ca El să mă poată achita pentru totdeauna de orice vină. În credința în marea lucrare a crucii am găsit iertarea păcatelor mele. Domnul mi-a dăruit viața veșnică și o minunată moștenire sus.

Timp de douăzeci de ani am putut să experimentez deja credințioșia Dumnezeului și Tatălui meu. Mâna Sa nu mi-a dat drumul, chiar dacă uneori treceam prin strâmtorare. De multe ori, când corăbioara era în primejdie, am auzit prietenosul: „Eu sunt, nu te teme!” al Domnului și Mântuitorului meu. În tot acest timp, pe lângă munca mea din atelierul căilor ferate, a fost o bucurie pentru mine să răspândesc publicații creștine, părți ale Bibliei și ale Noului Testament. Aceasta îmi amintește de osteneala pe care Domnul Și-a dat-o cu mine însumi, pe când îmi trimitea în Wiesbaden pliante peste pliante prin slujnica Sa. Acum sunt inapt pentru munca în atelier, un om bătrân, care trăiește din pensia sa, dar vreau să-I slujesc Domnului meu până mă va lua acasă, în odihna veșnică.

Ce am scris sunt lucruri simple. Am făcut-o pentru frații și surorile mele, ca pe o mică încurajare, ca să nu obosească totuși în slujba pentru Isus. De multe ori, ca și în cazul meu, rodul nu se arată imediat. Dar privitul la Isus (Evrei 12.2) dă mereu putere nouă. De aceea, „fiți tari, și să nu vă slăbească mâinile, pentru că este o răsplătire pentru lucrul vostru!” (2 Cronici 15.7.) Dacă acea doamnă din Wiesbaden mai este în viață sau dacă este deja la Domnul, acolo unde „este mult mai bine”, nu pot să spun. Ce bucurie ar fi pentru ea să audă, că bunul Păstor Și-a găsit oaia pierdută la

mare depărtare! Odată va afla-o, acolo unde nu va mai purta ocară lui Hristos, ci va avea parte împreună cu El de gloria Sa.

Dacă aceste rânduri simple vor cădea în mâinile cuiva care, ca noi toți odinioară, încă merge în rătăcire, atunci fie ca ele să-i fie o chemare la Isus. Crede-mă, oricine ai fi, numai la Isus există fericire adevărată. Sufletul găsește pace numai la El. Numai cine crede în El și crede în Cel care L-a trimis are viața eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață. Și numai un astfel de om poate atunci să cânte fericit:

Tu pacea-mi dobândit-ai,
Fără teamă trăiesc,
Dar greu Tu suferit-ai.
Mă-nchin și Te cinstesc!

Titlul original: „Lasst eure Hände nicht erschlaffen!”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*